

er fremkommet om § 2, særlig med Hensyn til det Punkt, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne og det andet ærede Medlem, som havde Ordet for disse (Schlegel), omtalte, nemlig Sortimentshandlernes privilegerede Stilling. Jeg kalder det vedblivende en privilegeret Stilling, thi det bliver den sammenlignet med Borgernes Stilling i alle andre Forhold end netop Presseforhold. En Detailhandler kan f. Ex. ikke med Hensyn til giftige Varer sige, at han ikke kan straffes for at forhandle disse, for der er kommet en Bekendtgørelse fra Politiet, som forbyder ham det; han skal selv tage sig i Agt. Her bliver altsaa virkelig Tale om et Privilegium med Hensyn til Presseforholdene. Men dette Privilegium er efter den gjældende Presselovgivning usikkert, jeg deciderer slet ikke, om det er til Stede, det er usikkert, men er det der, saa er det en tilfældig Følge af den gjældende Presselovgivning, en Følge, som man aldrig har betænkt sig paa at rette, hvor der var Opfordring dertil. Her er der nu en Opfordring dertil i de praktiske Forhold, som have foranlediget Lovforslaget. Skulde der være nogen Grund til ikke at udslette et Privilegium paa dette Omraade, saa maatte det være den, som blev fremhævet af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at Lovforslagets Forordning ikke er praktisk, at en Boghandler ikke uden ideligt Belpær eller maaste umulig kunde opfylde den. Jeg har allerede berørt, at jeg tror ikke paa, at den er upraktisk, og at jeg ikke ser, hvorfor den mere skulde være det hos os end andetsteds, hvor man har Regelen. Forjaavidt det særlig er fremhævet, at Sortimentshandleren for at iagttage den maa kende mange fremmede Sprog, og at han maa kunne skønne, om den samme sædelige Opfattelse gjælder hos os som i Frankrig f. Ex., siger jeg: Ja, saa meget Kjendskab til fremmede Sprog og saa meget Skjøn maa en Boghandler have, som vil drive som Næring at forhandle fremmede Bøger. Enhver Mand skal have de Kundskaber og de Evner, som kræves til hans Bedrift, som hans Bedrift naturlig forudsætter, og jeg er aldeles ikke i Tvivl om, at vor danske Boghandlerstand staar høit nok til, at den i denne Henseende vil kunne gjøre det, som Loven vil kræve af den, hvis dette bliver Regel, og som — jeg gjentager det — ikke vil blive uoverkommeligt, fordi det kun vil være Undtagelsestilsældene, som Boghandlerne behøver at passe nøie paa. Det vil kun være nødvendigt i ganske enkelte Tilfælde, maaste naar der Tale om en ny Forfatter, men i saadanne Tilfælde kan

Bedkommende vente med at tage sin Bestemmelse, indtil han har faaet andre Data, at rette sig efter, han kan vente med at føre det paagjældende Skrift paa Lager og udbrede det, indtil han er bleven sikker. — Jeg skal blot endnu gjøre opmærksom paa, at Indforskrivning af en Bog til en enkelt Kjøber vil jo ikke falde ind under Loven. Det blev under Diskussionen forrige Gang bemærket, at man ikke skulde kunne indforskrive en Bog til en Entelt, som maatte kunne have berettiget Grund til at ønske den, men til en Entelt vil en Boghandler kunne indforskrive den, uden derved at paadrage sig noget Ansvar.

Blom: Til den ærede Ordførers Bemærkning om vor Boghandlerstands Fortræffelighed, at vore Boghandlere uden al Tvivl kunne alle de mulige fremmede Sprog, i hvilke der kan udgives Bøger, maa jeg dog tillade mig at sætte et stort Spørgsmaalstegn. Jeg skal være langt fra at bebreide vore Boghandlere noget i Retning af Oplysning, Dannelse og Dygtighed, men at de skulde kunne fremmede Sprog i den Forstand eller Udstrækning, at de ved selv at læse Bøgerne skulde kunne sikre sig, tror jeg ikke, at der kan være Tale om, og jeg anser en Paastand i den modsatte Retning for ganske overordentlig uvovelig. Jeg vil blot tage det Tilfælde, at en Boghandler skulde læse en virkelig usædelig fransk Bog, og jeg tror nok at turde sige, at i de allerfleste Tilfælde vil en saadan Bog være skreven i en saadan Sargon af fransk daglig Tale, at de allerfleste Mennesker, der kunne fransk, endogaa ganske godt kunne læse fransk og kunne tale fransk, slet ikke forstaa den. Jeg, som dog har læst en hel Del fransk i mine Dage forsittrere, at jeg har truffet paa franske Bøger, i hvilke jeg bogstavelig talt har fundet hele Sider, hvor det ikke har været mig muligt at faae ud, hvad Meningen var, fordi de vare skrevne i Sargon. De, som ere øvede i denne Sargon, kunne formodentlig have Nydelse deraf, men et sædvanligt Menneske, som ikke har gjort daglig fransk Parisertale til Gjenstand for specielt Studium eller ikke tilfældig har været i Paris og lært Sproget der, forstaaer det slet ikke. Jeg maa altsaa bestemt benægte, at vore Boghandlere skulde være saaledes inde i fremmede Sprog, at de kunne sikre sig ved selv at læse Bøgerne. Det kunne de paa ingen Maade. Jeg vil ikke tale om den Slags Kuriositeter af fremmede Sprog, som Bolaput, norsk Landsmaal o. s. v. som man dog ikke kan forlange, at Boghandlerne skulde kunne forstaa, men selv de almindeligste fremmede Sprog kunne